

Olga Peretyatko

Soprano

«Vostre Amor, si fa la guerra,
la fa molt remotament;
du el fusell a la mà esquerra
i a la dreta hi du un clavell. [...]»

Narcís Comadira
Cançó

Programa

Palau Grans Veus
DIJOURS, 31.05.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Olga Peretyatko, soprano
Giulio Zappa, piano

I Part

Gabriel Fauré (1845-1924) 9'
Les roses d'Ispahan
Clair de lune
Après un rêve

Franz Liszt (1811-1886) 17'
O quand je dors
Loreley
O lieb, so lang du lieben kannst

Gioachino Rossini (1792-1868) 18'
Une caresse à ma femme (piano sol)
“All’ombra amena”, d’*Il viaggio a Reims*
“Bel raggio lusinghier”, de *Semiramide*

II Part

Gaetano Donizetti (1797-1848) 6'
“Oh luce di quest’anima”, de *Linda di Chamounix*

Vincenzo Bellini (1801-1836) 7'
“Casta diva”, de *Norma*

Frédéric Chopin (1810-1849) 6'
Masurques, op. 67 nùm. 3 i 4 (piano sol)

Piotr Ílitx Txaikovski (1840-1893) 9'
Sred shumnogo bala, op. 38/3
Ja li v pole, op. 47 nùm. 7
Den’ li carit, op. 47 nùm. 6

Serguei Rachmàninov (1873-1943) 11'
Zdes chorosho, op. 21 nùm. 7
Vocalise, op. 34 nùm. 14
Vesennye vody, op. 14 nùm. 11

Des de Rússia amb amor

© Ali Khan

La *mélodie* francesa, equivalent al lied alemany, representa el zenit de la composició musical amb poesia d'autors com Apollinaire, Baudelaire o Verlaine. Aquest últim és l'autor del text poètic de *Clair de lune*, que Fauré va musicar el 1887 i actualment és considerat un exponent icònic del gènere. L'evanescència del paisatge entre somiat i desitjat, les imatges i el joc sensorial, com en la crepuscular *Les roses d'Ispahan* (1864), esquitxen el text i la música d'aquestes *mélodies* de Fauré, un dels compositors clau d'aquest estil. El creador del famós *Requiem*, que va ser director del Conservatori de París i va tenir entre els seus alumnes Maurice Ravel, va saber conjuminar el caràcter orientalista i donar forma sonora al modernisme alternant amb habilitat inusitada la sofisticació de la prosòdia francesa amb un domini melòdic de gran elegància formal, com en l'immarcescible *Après un rêve* (1877). Fou el nostre

Pau Casals qui no es va poder estar d'adaptar una versió de violoncel i piano sobre aquesta *mélodie* el 1910, tot multiplicant la fama d'aquesta composició arreu.

La fama del mastodòntic compositor alemany Franz Liszt no ve precisament de les seves cançons, tot i així va aconseguir perles per al repertori com la seductora *O quand Je dors* (1842), composta per cert el mateix any que el seu futur gendre, Richard Wagner, estrenava a Dresden la seva òpera *Rienzi*. Escrita a París sobre text de Victor Hugo, Liszt hi demostra el domini del text i la música signant tota una *mélodie* d'un atractiu irresistible. *Lorelei* (1854-1856), és un dels seus *lieder* més coneguts. Basat en la llegenda d'un ésser mitològic de l'univers folklòric alemany, aquesta ondina que viu a la vora del Rin a prop de Coblença, va tenir en el poema de Heine un model per musicar que Liszt va aprofitar com

ningú escrivint-ne fins a tres versions de veu i piano. En la segona versió, la més estesa, afloren als primers acords una picada d'ullet al *Tristan und Isolde* wagnerià. Possiblement el *Liebestraum* núm. 3 és de les peces de piano més estimades i conegudes de Liszt. Pocs saben que té una versió per a veu i piano: *O lieb, solang du lieben kannst* (1845), que és una mica diferent de la versió de piano sol, però que conserva tot el seu encant seductor i és un himne al Carpe Diem amorós. Liszt demostra la seva mestria en la conjugació del cant i el text en oferir llum a l'interpret vocal, però que necessita una tècnica polida i un bon ús de l'articulació de les paraules.

Gioachino Rossini representa la culminació orquestral del *bel canto* italià. Les seves òperes estan farcides de dificultat vocal i exigència musical, però sense perdre un segell propi qu'el fan irresistible. *Il viaggio a Reims* (1825) és la seva darrera òpera escrita en italià, i el cant de la poetessa Corinna "All'ombra amena", un monument a la puresa de les arts, que a més és l'última ària de l'òpera. Si en aquesta peça es fa palès l'ús preciosista del fraseig i el control de la respiració, contrasta amb l'ària estrella de la reina babilònica Semiramide. A l'òpera homònima, estrenada amb èxit a Venècia el 1823, Rossini escriu un monument al bel canto, una catedral de la veu que té en l'ària "Bel raggio lusinghier" un exemple paradigmàtic de *coloratura*, aguts i expressivitat. No en va la seva primera intèrpret fou la llegendària soprano espanyola Isabella Colbran, reina absoluta del Teatro San Carlo de Nàpols, que va acabar sent esposa de Rossini.

Gaetano Donizetti fou el gran compositor belcantista que més va influir en Verdi. El seu intel·ligent instint dramàtic, la seva facilitat per compondre melodies i la seva prolífica obra operística el converteixen en autor indispensable de la història de l'òpera italiana. Un dels seus títols més tardans és *Linda de Chamounix*, estrenada a Viena el 1842, l'èxit de la qual li va obrir les portes de la cort austríaca. L'ària "Oh luce di quest'anima" és el seu *hit* més conegut, en què ofereix a la soprano en el rol de Linda un vistós exercici de piròtècnia vocal al més pur estil *prima donna*. Vincenzo Bellini, el tercer belcantista per excel·lència, té en la seva òpera *Norma*, estrenada al Teatro alla Scala de Milà el 1831, un paper emblemàtic per a qualsevol soprano que vulgui deixar empremta. La seva ària principal, "Casta diva", prodigi de puresa estilística i profunditat emocional, ofereix en la seva senzillesa aparent la possibilitat de mostrar la bellesa de l'instrument i

el virtuosisme del control de l'aire.

Sempre s'ha considerat Txaikovski com el gran compositor rus més occidental; les raons poden semblar òbvies, però res més fàcil que caure rendit davant la inspiració dramàtica i el seu segell característic: una mescla única de sensibilitat melòdica i capacitat expressiva abassegador. A més, va conrear tots els estils musicals possibles, una mena de Mozart romàntic rus que té en les seves cançons joies vocals com les tres que s'ofereixen. *A Sred shumnogo bala*, op. 38 núm. 3 (1878) mostra la melancòlica visió d'una dona en un ball de palau. Composta l'any del seu fracàs matrimonial, amb el seu subsegüent trauma com a homosexual amagat, sembla que el compositor hi canalitzi tot el seu món interior sentimental cristal·litzant en una melodia repetitívament colpidora. *Ja li v pole*, op. 47 núm. 7 (1880) mostra un rotund i desencisat lament en què les imatges de la natura i la melodia cadenciosa semblen ofegar la protagonista en un plany que ho inunda tot. A *Donin' li carit*, op. 47 núm. 6, els arpegis del piano inicial mostren el cant apassionat de l'enamorat que es fon en la imatge del seu amor, un marc de romanticisme en estat pur.

Serguei Rachmàninov no va ser solament un virtuós gran pianista rus, sinó també un compositor que va dominar les formes de la simfonia, els concerts per a piano i fins i tot l'òpera. Compositor favorit de les sopranos eslaves gràcies al frescor i empatia de la seva escriptura vocal en unes cançons que transmeten placidesa, profunditat i estats de gràcia com en la hipnòtica *Zdes chorosho* (1902). Si en aquest cant a la bellesa de la naturalesa s'acosta a l'univers musical del seu contemporani Richard Strauss, amb el *Vocalise*, op. 34 núm. 14 (1915) reprèn la influència orientaltzant pròpia i propera a la Rússia d'un compatriota seu com Rimski-Kórsakov. L'absència de text permet qu'el cant flueixi de manera lliure per recrear-se en els atractius melismes de la partitura. L'explosió primaveral que suposa *Vesennye vody*, op. 14 núm. 11 mostra el Rachmàninov més expansiu i inspirat, una peça ideal per tancar un recital variat i complex.

Olga Peretyatko ha demostrat que és una soprano ambiciosa i versàtil, amb una carrera ben mesurada i administrada. La soprano de Sant Petersburg posseeix una veu flexible, d'atractiu timbre i color i una tècnica polida *alla italiana* que li permet brillar tant en el *bel canto* com en el seu repertori natural rus. Un debut esperat i il·lusiónant.

Biografies

© Ali Khan

Olga Peretyatko, soprano

És una de les sopranos més sol·licitades del món. Va néixer i créixer a Sant Petersburg. Va començar la carrera musical cantant al cor infantil del Teatre Mariïnski, estudià a la Hanns Eisler-Hochschule für Musik de Berlín i a l'estudi d'òpera de l'Òpera d'Hamburg. Saltà a l'escena internacional al concurs Operalia, organitzat per Plácido Domingo. Actualment continua rebent distincions importants, com ara el Premi Franco Abbiati de la crítica musical italiana i el premi europeu més rellevant: l'Echo Klassik, en la categoria de millor àlbum de l'any.

Té contracte d'artista en exclusiva amb Sony Classical i acaba de llançar el seu quart àlbum, *Russian light*, que inclou algunes de les àries i cançons més boniques del repertori rus. Aquest enregistrament manté l'èxit de crítica i públic dels àlbums de *bel canto* precedents: *La bellezza del canto* (2011) i *Arabesque* (2013), així com *Rossini!* (2015, premi Echo Klassik), dedicat totalment a aquest compositor i publicat juntament amb un documental produït per la RAI5 retransmès arreu d'Europa.

La seva veu i presència escènica permeten a Peretyatko de combinar una carrera activa d'òpera amb recitals als llocs més llegendaris. No hi ha cap gran sala d'òpera que encara no l'hagi convidat a cantar-hi papers principals. Així, ha

actuat a la Deutsche Oper de Berlín, Staatsoper de Berlín i Munic, Staatsoper de Viena, Òpera de Zuric, La Fenice de Venècia, La Scala de Milà, Teatro Real de Madrid, Opéra Bastille de París, Nederlandse Opera d'Amsterdam, La Monnaie de Brussel·les, Teatre Bolxoi de Moscou, Teatre Mariïnski de Sant Petersburg i Metropolitan Opera de Nova York, on ha tornat diverses vegades, darrerament en el paper de Gilda (*Rigoletto*) i on li van demanar de substituir a darrera hora per indisposició la cantant prevista en el rol de Violetta (*La traviata*), actuació que li va suposar un èxit sensacional.

Ha col·laborat amb directors de renom, com Robert Lepage en una aclamada producció de Rossignol d'Stravinsky a Toronto que va confirmar el seu estatut com una de les principals sopranos dels nostres dies. El 2017 va cantar el paper principal de Leïla en la producció de Wim Wender de *Les pêcheurs de perles* de Bizet, dirigida per Daniel Barenboim. És una estrella habitualment convidada als festivals d'òpera més prestigiosos, com ara Salzburg, Baden-Baden, Ais de Provença i Pesaro, en què s'han enregistrat i publicat en DVD les seves actuacions a *Matilde di Shabran*, *Sigismondo* i *La scala di setta* per a Decca, Arthaus Musik i Opus Arte, respectivament.

La seva agenda de recitals inclou una actuació a la Torre Eiffel amb motiu de la diada de la Bastilla per a una audiència en directe de 600.000 espectadors i televisiva internacional de milions d'espectadors. A l'Amèrica del Nord ha cantat les *Quatre darreres cançons* d'Strauss al Kennedy Center (Washington DC) amb l'Orquestra Simfònica Nacional. Va oferir el mateix repertori en una gira per la Xina amb l'Orquestra Simfònica de Mont-real i Kent Nagano. I l'enregistrament que va fer del seu concert a Nantes és emès amb regularitat a la cadena Arte.

Els moments més destacats de la temporada 2017-18 inclouen el concert d'homenatge a la Sala Txaikovski de Moscou, dedicat a la memòria del mestre Alberto Zedda, amb qui

la soprano havia col·laborat en la seva carrera. També inclou la participació al Festival Enescu de Bucarest i concerts a la Konzerthaus i Filharmònica de Berlín, Elbphilharmonie d'Hamburg, Alte Oper de Frankfurt, Filharmònica de París i a la Gala d'Any Nou de Viena. Igualment, actuacions a l'Staatsoper de Berlín, Munic, Hamburg i Viena, així com a la Metropolitan Opera i l'Opéra de Montecarlo.

Olga Peretyatko té un acord artístic amb CSAM (Center Stage Artist Management).

Olga Peretyatko enregistra en exclusiva per a Sony Classical.

www.olgaperetyatko.com

Giulio Zappa, piano

Nascut a Monza (1971), enlestí els estudis musicals sota el mestratge d'Oleg Marshev i es graduà en piano amb mèrits. Alhora es graduà amb mèrits en llengües estrangeres i literatura a la Universitat de Milà amb una tesi sobre l'òpera russa, dirigida per Fausto Malcovati i Francesco Degrada.

A Milà estudià amb Bianca Maria Casona i perfeccionà la tècnica amb Aldo Ciccolini i Irwin Gage (amb aquest en el repertori de música de cambra vocal, que sempre ha estat la seva gran passió).

Des del 1996 du a terme una intensa activitat de concerts per tot el món, a més de ser convidat sovint com a entrenador vocal i professor col·laborador en nombrosos teatres i festivals d'Europa i l'Àsia.

Ha acompanyat centenars d'artistes de diverses generacions i ha tingut l'oportunitat de col·laborar amb directors de la categoria d'A. Zedda, G. Kuhn, A. Allemandi, M. Barbacini, R. Rizzi-Brignoli, P. Fournillier, M. Mariotti, C. Rizzi, M. Martone, D. Fo, G. Strehler, L. Ronconi, M. Hampe, P. Pizzi, J. F. Martinoty i G. Vick, entre d'altres.

Els darrers anys s'ha dedicat amb èxit a l'ensenyament d'acompanyants de piano i cantants, i ha estat convidat a diverses institucions, incloent-hi l'Escola d'Òpera de Bolonya, Accademia del Maggio Musicale Fiorentino, Accademia Verdi de Parma, Teatro Real i Escuela Superior de Canto de Madrid, Universidad de Jaén, Opera Studio de Tel Aviv i Acadèmia del Teatre Bolxoi de Moscou.

Des del 2012 és el director artístic de l'Opera Studio de Tenerife, un projecte per al descobriment de joves talents lírics, del qual també és responsable de la preparació musical.

Entre els seus recents i propers compromisos figuren la participació en *Ricciardo i Zoraide* al Festival d'Òpera Rossini a Pesaro, *Il barbiere di Siviglia* i *L'elisir d'amore* a Glyndebourne, el debut en recitals a l'Staatsoper de Viena, Teatro alla Scala de Milà i Filharmònica de Sant Petersburg, així com recitals a Londres, Pesaro, Lausana, Barcelona i un recital al Teatre Bolxoi de Moscou.

Textos

Gabriel Fauré (1845-1924)

Les roses d'Ispahan

Texte de Charles Marie René Leconte de Lisle (1818-1894)

Les roses d'Ispahan dans leur gaine de mousse,
Les jasmins de Mossoul, leurs fleurs de l'oranger,
Ont un parfum moins frais, ont une odeur
moins douce,
Ô blanche Leïlah ! que ton souffle léger.

Ta lèvre est de corail et ton rire léger
Sonne mieux que l'eau vive et d'une voix plus
douce.
Mieux que le vent joyeux qui berce l'oranger.
Mieux que l'oiseau qui chante au bord d'un
nid de mousse.

Mais le subtile odeur des roses dans leur mousse,
La brise qui se joue autour de l'oranger
Et l'eau vive qui flue avec sa plainte douce

Ont un charme plus sûr que ton amour léger !

Ô Leïlah ! depuis que de leur vol léger
Tous les baisers ont fuit ta lèvre si douce
Il n'est plus de parfum dans le pâle oranger,
Ni de céleste arôme aux roses dans leur mousse.

L'oiseau, sur le duvet humide et sur la mousse,
Ne chante plus parmi la rose et l'oranger :
L'eau vive des jardins n'a plus de chanson douce,
L'aube ne dore plus le ciel pur et léger.

Oh ! que ton jeune amour ce papillon léger

Revienne vers mon cœur d'une aile prompte et
douce.
El qu'il parfume encor la fleur et l'oranger.
Les roses d'Ispahan dans leurs gaine de mousse.

Les roses d'Ispahan en llurs beines de molsa,
els llessamins de Mosul, les flors del taronger,
tenen un perfum menys fresc, una olor menys
dolça,
oh blanca Leila, que el teu hàlit lleuger.

El teu llavi és de corall i el teu riure lleuger
sona millor que l'aigua viva i amb una veu més
dolça.
Millor que el vent feliç que bressola el taronger.
Millor que l'ocell que canta prop d'un niu de
molsa.

Però l'olor subtil de les roses en la seva molsa,
la brisa que juga al voltant del taronger
i l'aigua viva que flueix amb la seva dolça
complanta,
entén un encís més segur que el teu amor
lleuger.

Oh Leila! Des que amb el seu vol lleuger
tots els besos han fugit de la teva dolça boca,
no hi ha més perfum en el pàl·lid taronger,
ni aroma celestial en les roses en la seva molsa.

L'ocell, en el plomissol humit i en la molsa,
ja no canta entre la rosa i el taronger;
l'aigua viva dels jardins no té dolces cançons,
l'alba ja no daura el cel pur i lleuger.

Oh! que el teu amor jove, aquesta papallona
lleugera,
torni al meu cor amb ales ràpides i dolces.

I que torni a perfumar la flor i el taronger.
Les roses d'Ispahan en llurs beines de molsa.

PALAU de
la MÚSICA
CATALANA
2018 - 2019

Gustavo Dudamel · Cecilia Bartoli · Renée Fleming · Valery Gergiev · Daniil Trifonov · Philip Glass
Miquel Barceló · Sir John Eliot Gardiner · Sir András Schiff · Jonathan Nott · Philippe Herreweghe
Nelson Goerner · Grigory Sokolov · Iveta Apkalna · Javier Perianes · Josep Maria Guix · Trio Wanderer
Matthias Goerne · Leif Ove Andsnes · Murray Perahia · Orfeó Català dirigit per Simon Halsey
Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu · Thomas Hengelbrock · Benjamin Grosvenor
Paul McCreech · Cuarteto Quiroga · Akademie für Alte Musik Berlin · Daniel Hope · Quartet Casals
Suzanne Vega & Collegium Vocale Gent · Yuri Temirkànov · Thomas Dunford i molts més...

Abonaments, itineraris d'iniciació a la clàssica, packs a mida i entrades ja a la venda.
Més informació a www.palaumusica.cat / 93 295 72 07 / taquilles@palaumusica.cat

Clair de lune

Text de Paul Verlaine (1844-1896)

Votre âme est un paysage choisi
Que vont charmant masques et bergamasques
Jouant du luth et dansant et quasi
Tristes sous leurs déguisements fantasques.

Tout en chantant sur le monde mineur
L'amour vainqueur et la vie opportune,
Ils n'ont pas l'air de croire à leurs bonheurs
Et leur chanson se mêle au clair de lune.

Au calme clair de lune triste et beau,
Qui fait rêver les oiseaux dans les arbres
Et sangloter d'extase les jets d'eau,
Les grands jets d'eau sveltes parmi les marbres.

Après un rêve

Anònim italià traduït per Romain Bussine (1830-1899)

Dans un sommeil que charmaient ton image
Je rêvais le bonheur, ardent mirage,
Tes yeux étaient plus doux, ta voix pure et
sonore,
Tu rayonnais comme un ciel éclairé par l'aurore;

Tu m'appelais et je quittais la terre
Pour m'enfuir avec toi vers la lumière,
Les cieux pour nous entr'ouvraient leurs nues,
Splendeurs inconnues, lueurs divines
entrevues,

Hélas! Hélas! triste reveil des songes
Je t'appelle, ô nuit, rends moi tes mesonges,

Reviens, reviens raidieuse,
Reviens ô nuit mystérieuse!

Franz Liszt (1811-1886)

O quand je dors

Text de Victor Hugo (1802-1885)

Oh! quand je dors, viens après de ma couche,
Comme à Pétrarque apparaissait Laura,
Et qu'en passant ton haleine me touche,
Soudain ma bouche
S'entr'ouvrira !

Su mon front morne où peut-être s'achève
Un songe noir qui trop longtemps dura,
Que ton regard comme un astre se lève...
Soudain mon rêve
Rayonnera !

La vostra ànima és un paisatge escollit
que fan encisador màscares i bergamascs
tocant el llaut i dansant quasi tristos
en llurs disfresses fantàstiques.

Mentre canten en mode menor
l'amor vencedor i la vida oportuna,
no semblen creure en llur felicitat
i la seva cançó es barreja amb el clar de lluna.

Amb el tranquil clar de lluna trist i bell,
que fa somniar els ocells als arbres
i sanglotar d'èxtasi els sortidors,
els grans sortidors esvelts entre els marbres.

Després d'un somni que encisava la teva imatge,
somniava la felicitat, miratge ardent,
els teus ulls eren més dolços, la teva veu pura i
sonora,
resplendies com un cel il·luminat per l'aurora;

Em cridaves i jo deixava la terra,
per fugir amb tu cap a la llum,
els cels mig obrien els núvols per a nosaltres,
esplendors desconegudes, clarors divines
entrevistes.

Ai! Ai! Trist despertar dels somnis
et crido, oh nit, torna'm les teves mentides,

torna, torna radiant,
torna, oh nit misteriosa!

Oh! quan dormís, vine prop del meu llit,
com s'apareixia Laura a Petrarca,
i que en passar em toqui el teu alè,
i de sobte la meua boca
s'entreobrirà.

Sobre el meu front ombrívol on potser s'acaba
un somni negre que ha durat massa,
que s'hi aixequi la teua mirada com un astre...
de sobte el meu somni
brillarà!

Puis sur ma lèvre où voltige une flamme

Éclair d'amour que Dieu même épura,
Pose un baiser et d'ange deviens femme...
Soudain mon âme
S'éveillera.

Loreley

Text de Heinrich Heine (1799-1856)

Ich weiß nicht, was soll es bedeuten,
Daß ich so traurig bin;
Ein Märchen aus alten Zeiten,
Das kommt mir nicht aus dem Sinn.

Die Luft ist kühl und es dunkelt,
Und ruhig fließt der Rhein;
Der Gipfel des Berges funkelt
Im Abendsonnenschein.

Die schönste Jungfrau sitzet
Dort oben wunderbar,
Ihr goldnes Geschmeide blitzet,
Sie kämmt ihr goldenes Haar.

Sie kämmt es mit goldenem Kämme,
Und singt ein Lied dabei;
Das hat eine wundersame,
Gewaltige Melodei.

Den Schiffer im kleinen Schiffe
Ergreift es mit wildem Weh;
Er schaut nicht die Felsenriffe,
Er schaut nur hinauf in die Höh.

Ich glaube, die Wellen verschlingen
Am Ende Schiffer und Kahn;
Und das hat mit ihrem Singen
Die Loreley getan.

O lieb, so lang du lieben kannst

Text de Ferdinand Freiligrath (1810-1876)

O lieb, so lang du lieben kannst!
O lieb, so lang du lieben magst!
Die Stunde kommt, die Stunde kommt,
Wo du an Gräbern stehst und klagst.

Und Sorge, dass dein Herze glüht
Und Liebe hegt und Liebe trägt,
So lang ihm noch ein ander Herz
In Liebe warm entgegenschlägt.

Després sobre els meus llavis on voleteja una
flama,
guspira d'amor que Déu mateix depurà,
posa un bes i d'àngel converteix-te en dona...
De sobte la meua ànima
es despertarà.

No sé el perquè
de la meua tristesa;
un antic conte de fades,
que no em puc treure del pensament.

L'aire és fred i es fa fosc,
i el Rin corre tranquil;
el cim de la muntanya centelleja
a la llum del capvespre.

La donzella més bella seu
meravellosa allà dalt,
els seus joiells daurats lluen,
mentre es pentina el cabells daurats.

Els pentina amb una pinta daurada,
i canta una cançó
d'una melodia estranya
i poderosa.

Al barquer de la petita barca
li agafa una tristesa salvatge;
no mira els esculls,
només mira cap a dalt.

Em penso que les ones s'empassaren
al final barquer i barca;
ho ha provocat Loreley
amb el seu cant.

Oh, estima mentre puguis!
Estima mentre puguis estimar!
Arribarà el moment, arribarà el moment
en que estaràs gemegant en la tomba.

I procura que el teu cor s'encengui
i tingui amor i porti amor,
mentre un altre cor
l'estimi càlidament.

Und wer dir seine Brust erschliesst,
O tu ihm, was du kannst, zu lieb!
Und mach ihm jede Stunde froh,
Und mach ihm keine Stunde trüb.

Und hüte deine Zunge wohl!
Bald ist ein böses Wort gesagt,
O Gott, es war nicht böse gemeint;
Der Andre aber geht und klagt.

Gioachino Rossini

“All’ombra amena”, d’*Il viaggio a Reims*

Libret de Luigi Balocchi (1766-1832)

All’ombra amena
del «Giglio d’or»,
aura serena
inebbria il cor.
Di lieti giorni
più dolce aurora
sorger la Francia
non vide ancor,
e grata applaude,
ammira e adora
di tanto bene
l’augusto autor.

Della corona
sostegno le onor,
Carlo le dona
novel splendor.
Dal maestoso regal
suo viso
traspar del core
la nobiltà.
Nunzio di gioia
è il bel sorriso,
pegno soave
d’alma bontà.

Se un dì non lice
il bene oprar,
perduto il dice,
di Tito al par.
Da poche lune
in trono siede,
e ognun già gode
de’ suoi favor.
La gioia intorno
brillar si vede,
l’etra risuona
d’inni d’amor.

Appiè dell’are,
ei chiese al ciel,

I qui t’obri el seu pit,
fes tot el que puguis per estimar-lo!
Fes felices totes les seves hores,
que cap no sigui trista!

I tingues molta cura amb la teva llengua,
aviat es diu una paraula maliciosa,
oh, Déu, no era amb mala intenció,
però l’altra se’n va, queixosa.

A l’ombra amena
del Lliri d’Or,
un brisa tranquil·la
embriaga el cor.
La més dolça aurora
de dies alegres
França encara
no ha vist sorgir,
i aplaudeix agraïda,
admira i adora
l’august autor
de tants béns.

De la corona
suport i honor,
Carlo li dona
una nova esplendor.
La seva cara
majestuosa
transparenta
la noblesa del cor.
Missatger de joia
és el bell somriure,
suau garantia
de bondat d’ànima.

Si un dia no li és permès
fer el bé,
és, diu ell,
igual que Tito.
Fa poques llunes
que seu al tron,
i tothom ja gaudeix
dels seus favors.
Es veu brillar
la joia al voltant,
l’aire ressona
amb himnes d’amor.

Al peu de l’altar,
ell demanà al cel,

che secondare
degni il suo zel;
non fia deluso
il bel desio,
figlio dell’almo
suo nobile cor.
Sacro il diadema
già rese iddio,
né più del fato
teme il furor.

Al soglio accanto,
ch’egual non ha,
soave incanto
ognun godrà.
Cento anni e cento
ognor protetto
dall’immortale
divin favor,
viva felice
il prediletto
Carlo, de’ Franchi
delizia e amor!

“Bel raggio lusinghier”, de *Semiramide*

Libret de Gaetano Rossi (1774-1855)

Bel raggio lusinghier
di speme e di piacer
al fin per me brillò.
Arsace ritornò.
Sì, a me verrà.
Quest’alma che sinor
gemé, tremò, languì...
oh! come respirò!
Ogni mio duol sparì.
Dal cor, dal mio pensier
si dileguò il terror...

La calma a questo cor
Arsace renderà:
Arsace ritornò.
Qui a me verrà...
Qui tutto spirerà.
La calma dell’amor
la pura voluttà.

Dolce pensiero
di quell’istante,
a te sorride
l’amante cor.
Come più caro,
dopo il tormento,
è il bel momento
di pace e amor!

que es dignés ajudar-lo
en el seu zel;
no serà frustrat
el bell desig,
fill del seu gran
i noble cor.
La sagrada diadema
que déu li atorgà
no tem més
el furor del destí.

No hi ha parell
al costat del tron,
tothom gaudirà
del seu suau encant.
Cents i cents d’anys
el protegiran
de l’immortal
favor diví,
visqui felíç
el predilecte
Carlo, delícia
i amor dels francs!

Bell raig seductor,
d’esperança i de plaer
finalment brillà per a mi.
Arsace ha tornat.
Sí, vindrà a mi.
Aquesta ànima que fins ara
gemegà, tremolà, es consumí...
Oh!, com respirà!
Desaparegueren totes les penes.
S’esvài el terror
del cor, del meu pensament...

Arsace tornarà
la calma a aquest cor:
ha tornat Arsace.
Aquí vindrà a mi...
Aquí tot respirarà.
La calma de l’amor,
la pura voluptuositat.

Dolç pensament
d’aquell moment,
a tu somriu
el cor amant.
Com més estimat,
després del turment,
és el bell moment
de pau i d’amor!

Gaetano Donizetti

“Oh luce di quest’anima” de *Linda di Chamounix*

Llibret de Gaetano Rossi (1774-1855)

O luce di quest’anima
delizia, amore e vita,
la nostra sorte unita,
in terra, in cel sarà.

Deh, vieni a me, riposati
su questo cor che t’ama,
che te sospira e brama,
che per te sol vivrà.

Oh, llum d’aquesta ànima,
delícia, amor i vida,
la nostra sort unida
a la terra i al cel serà.

Ah, vine a mi, reposa
sobre aquest cor que t’estima,
que sospira i crida per tu,
que només viurà per tu.

Vincenzo Bellini

“Casta diva”, de *Norma*

Llibret de Felice Romani (1788-1865)

Casta Diva!
casta Diva che inargenti
queste sacre antiche piante,
a noi volgi il bel sembiante
senza nube e senza vel.

Casta deessa!
casta deessa que argentes
aquestes sagrades antigues plantes,
gira cap a nosaltres la bella cara
sense núvols i sense vel.

Tempra, o Diva,
tempra tu de’ cori ardenti,
tempra ancor lo zelo audace,
spargi in Terra quella pace
che regnar tu fai nel ciel.

Moderada, oh deessa,
modera els cors ardents,
modera encara el zel audaç,
escampa per la terra aquella pau
que fas regnar en el cel.

Piotr Ílitch Txaikovski (1840-1893)

Sred shumnogo bala op. 38/3

Text d’Aleksèi Konstantinovitx Tolstoi (1817-1875)

Средь шумного бала, случайно,
В тревоге мирской суеты,
Тебя я увидел, но тайна
Твои покрывала черты.

En el remolí de la dansa, en la festa
on la sorollosa joia era tan gran,
somniador i pensarós, et vaig veure
mirant secretament.

Лишь очи печально глядели,
А голос так дивно звучал,
Как звон отдалённой свирели,
Как моря [играющий] 1 вал

Sonà llavors la teva veu tan dolça,
tan animosament càlida cap a mi
com sonen des de lluny les campanes,
com el rumor de les ones en el mar!

Мне стан твой понравился тонкий
И весь твой задумчивый вид,
А смех твой, и грустный, и звонкий,
С тех пор в моём сердце звучит.

Em miraves amb uns ulls negres
tan pensarosos, tan somniadors,
i somrigueres, mig alegre, mig trista,
que mai no ho podré oblidar.

В часы одинокие ночи
Люблю я, усталый, прилечь;
Я вижу печальные очи,
Я слышу веселую речь.

I quan vagi sol a descansar
i, cansat, em sumi en el dormir,
et veuré preguntant en somnis,
i sentiré el cant de la teva veu.

И грустно я, грустно так засыпаю,
И в грёзах неведомых сплю...
Люблю ли тебя, я не знаю,
Но кажется мне, что люблю!

Desesperació i aviat esperança, pena i goig,
em portarà el somni,
i ja no sé si t’estimo,
però crec que sí que és amor.

Ja li v pole da ne travushka byla op.47 ním. 7

Ivan Zajarovitx Surikov (1841-1880)

Я ли в поле да не травушка была,
Я ли в поле не зеленая росла;
Взяли меня, травушку, скосили,
На солнышке в поле иссушили.
Ох, ты, горе мое, горяшко!
Знать такая моя долюшка!

No era jo un bri d’herba en el prat?
No creixia molt verda en el prat?
M’han agafat, com l’herba, m’han segat,
i m’han assecat al sol.
Oh tu, la meva desgràcia, la meva desgràcia,
conèixer aital destí!

Я ли в поле не пшеничушка была?
Я ли в поле не высокая росла?
Взяли меня срезали серпами
Склали меня на поле снопами
Ох ты горе, моё горяшко
Знать такая моя долюшка.

No era jo al prat com el blat?
No creixia no gaire alta en el prat?
Han agafat una falç per segar-me,
i m’han deixat en gavelles al camp.
Oh tu, la meva desgràcia, la meva desgràcia,
conèixer aital destí!

Я ли в поле не калинушка была,
Я ли в поле да не красная росла;
Взяли калинушку, поломали,
в жгутики меня посвяжали!
Ох, ты, горе мое, горяшко!
Знать такая моя долюшка!

No era jo al prat com l’aliguer roig?
No creixia ja al camp molt roja?
Han pres el meu aliguer, l’han trencat,
i m’han lligat en gavelles!
Oh tu, la meva desgràcia, la meva desgràcia,
conèixer aital destí!

Я ль у батюшки не доченька была,
У родимой не цветочек я росла;
Неволей меня, бедную, взяли,
[И]2 с немилым, седым повенчали!

No era jo la filla del meu pare?
No creixia com una petita flor?
M’han tancat, pobre de mi,
i contra la meva voluntat, m’han casat amb un
vell.

Ох, ты, горе мое, горяшко!
Знать такая моя долюшка.

Oh tu, la meva desgràcia, la meva desgràcia,
conèixer aital destí!

Den’ li carit op.47 ním. 6

Aleksèi Nikolàievitx Apukhtin (1841-1893)

День ли царит, тишина ли ночная,
В снах ли тревожных, в житейской борьбе,
Всюду со мной, мою жизнь наполняя,
Дума все та же, одна роковая,
Всё о тебе!

Que regni el dia, o hi hagi el silenci de la nit,
que sigui en un somni o en la lluita quotidiana,
allà on vagi la meva vida és plena
d’un únic pensament, d’una única idea,
només de tu!

С нею не страшен мне призрак былого,
Сердце воспрянуло снова любя...
Вера, мечты, вдохновенное слово,
Всё, что в душе дорогого, святого,
Всё от тебя!

Els fantasmes del passat ja no em fan por,
el meu cor torna a estar ple d’amor,
fe, somnis i nobles paraules,
tot el que és bo i sa en el meu cor,
tot ve de tu!

Будут ли дни мои ясны, унылы,
Скоро ли сгину я, жизнь загубя!
Знаю одно, что до самой могилы
Помыслы, чувства, и песни, и силы,
Всё для тебя!

Serguei Rachmàninov (1873-1943)

Zdes chorosho, op. 21 núm. 7

Glafira Adol'fovna Galina (1873-1942)

Здесь хорошо...
Взгляни, вдали
Огнём горит река;
Цветным ковром луга легли,
Белеют облака.
Здесь нет людей...
Здесь тишина...
Здесь только Бог да я.
Цветы, да старая сосна,
Да ты, мечта моя!

Vesennye vody, op. 14 núm. 11

Fiódor Ivànovitx Tiútkev (1803-1829)

Ещё в полях белеет снег,
А воды уж весной шумят
Бегут и будят сонный брег,
Бегут, и блещут, и гласят...

Они гласят во все концы:
«Весна идёт, весна идёт!
Мы молодой весны гонцы,
Она нас выслала вперёд.

Весна идёт, весна идёт,
И тихих, теплых майских дней
Румяный, светлый хоровод
Толпится весело за ней!...»

Que els meus dies mostrin joia o tristor,
que la meva vida s'apagui aviat o tard,
sé que a la tomba, els meus pensaments,
cants i afanys,
tot serà per tu.

Que bé s'està aquí!
Miro al meu voltant, on
s'escorre la riera daurada,
els camps estan coberts de flors,
i núvols blancs naveguen al damunt.
Aquí no hi ha ningú,
regna el silenci;
aquí estic sol amb Déu,
amb les flors, els vells pins,
i amb tu, el meu únic somni!

Els camps encara estan blancs com la neu,
però ja apareixen les aigües de la primavera,
inundant la terra adormida,
centellejant sota el cel.

Criden per tota la terra:
“Arriba la primavera, arriba la primavera!
Som els seus joves missatgers,
els heralds del seu avenç.

Arriba la primavera, arriba la primavera!
Tornen els dies brillants i suaus del maig
i movent-se en una dansa carmesí
es reuneixen alegres per unir-se a la
primavera...”

Traduccions: Manuel Capdevila i Font

Palau de la
Música Catalana
2018-2019

PALAU GRANS VEUS

DIMECRES 10.10.2018, 20 h
Simon Keenlyside
& Malcolm Martineau

DIJOUS 17.01.2019, 20 h
Magdalena Kožená
& Mitsuko Uchida

DIMARTS 07.05.2019, 20 h
Juan Diego Flórez
—Univers Flórez

DIMECRES 22.05.2019, 20 h
Diana Damrau
& Xavier de Maistre
—La subtilitat en la intimitat

Abonament Palau Grans Veus (4 concerts) de 116 a 252 euros
Preus especials en abonaments i entrades per a menors de 35 anys

taquilles@palaumusica.cat | abonaments@palaumusica.cat
www.palaumusica.cat | 93 295 72 07

Mecenes Protectors

Mecenes d'Honor

Mitjans col·laboradors

Col·laboradors

Aena – Aenor – Armand Basi – Autoritat Portuària de Barcelona – Bagués-Masriera Joiers – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Esteve – Eurofirms ETT S.L.U. – Fundació Antiques Caixes Catalanes BBVA/CX – Fundació Caixa d'Enginers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – GROW at Annenberg – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Hoteles Catalonia – La Fageda – Quadis – Roca Junyent, S.L.P. – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Serunió

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – EPSON Ibérica, S.A.U. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme S.L. – Maquimpres, S.A. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc, Elvira Abril, Pere Armadàs Bosch, Rosamaria Artigas i Costajussà, Marta Barnes, professor Rafael I. Barraquer Compte, Mariona Carulla Font, Lluís Carulla Font, Carlos Colomer Casellas, Isabel Esteve Cruella, Josep Ferrer Sala, Pere Grau Vacarisas, María José Lavin Guitart, Horaci Miras Giner, Anna Saura Miarnau, Jordi Miarnau Banús, Juan Manuel Soler Pujol, Daniela Turco, Joan Uriach Marsal.

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

93 295 72 00

Concerts recomanats

Cicle Coral Orfeó Català
DIUMENGE, 03.06.18 – 18.00 h
Petit Palau

Cor de Cambra Femení
Scherzo
Albert Guinovart, piano
Jordi Casas i Bayer, director

A. Guinovart: *Missa Brevis*
"Rex Genitor"

M. García Morante: *De les*
arrels al cel

E. Toldrà: *Cançons*
(arranjaments de J. Domènech)

Preu: 15 euros

Palau 100
DIMARTS, 05.06.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Philippe Jaroussky, Orfeo
Chantal Santon, Euridice
Emöke Barath, Amor
Cor de Cambra del Palau
de la Música (Simon Halsey,
director)

I Barocchisti
Andrea Marchiol, director

Ch. W. Gluck: *Orfeo ed Euridice*

Preus: 30, 45, 65, 90 i 160
euros

Palau Piano
DILLUNS, 25.06.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Khatia Buniatishvili, piano

J. Brahms: *Sonata per piano n.ºm.*
3, en Fa menor, op. 5

F. Liszt: *Rapsòdia espanyola, S.*
254

P. I. Txaikovski – M. Pletnev:
Suite d'El Trencanous, op. 71a

I. Stravinsky – G. Agosti: *Tres*
dances de 'L'ocell de foc'

Preus: 15, 25 i 35 euros